

Không Món Quà Nào Hơn

Nguyễn Diệu Anh Trinh

Khu phố cô ở có chừng một trăm căn nhà, dãy bên phía nhà cô nhà nào cũng nằm trên một con dốc thoải thoai, không cao lắm, còn phía bên kia thì bằng phẳng hơn, với những sân cỏ xanh mướt. Đặc biệt căn nhà đối diện nhà cô, chủ nhân là đôi vợ chồng già, màu da hơi sạm. Sân cỏ trước nhà ông bà này rất đẹp, xanh mướt như nhung và không hề có một gốc cỏ dại. Chiều chiều, ông bà hay ra ngồi xỏm xuống để nhặt lá vàng và nhổ những cọng cỏ dại mới nhú, hình ảnh rất quen thuộc với đám trẻ con hàng ngày lên xuống xe bus đưa đón học sinh ở góc phố cạnh đó. Khu phố nhỏ thỉnh thoảng có người dọn đi, có kẻ dọn đến... nhưng ông bà lão này chẳng hề quan tâm đến những thay đổi ấy.

Một cảnh quen thuộc, cứ chiều chiều là có người thanh niên râu tóc đậm đen, hình như là Ấn Độ, hay dắt chó chó đi qua đoạn đường trước mặt nhà cô. Anh chủ thì mặt lầm lì còn con chó thì cao to và có phần năng động. Có hôm cô bắt gặp quả tang con chó ị trên sân cỏ phạm vi nhà cô nhưng anh chủ không dùng bao nylon để “thanh toán” như quy luật mà làm ngơ, dắt chó đi luôn. Cô hơi bực mình. Vài lần khác, con chó ị ngay ở khoảng sân đẹp nhà đối diện. Ông bà lão kia dường như không biết, cô cảm thấy ái ngại giùm nếu lỡ ông bà ngồi xuống nhổ cỏ mà chẳng may vớ phải “của quý” thì ôi thôi! Năm lần, ba lượt... cô quyết định bắt chuyện với bà lão:

– Bà có biết là phân chó trên sân cỏ nhà bà không?

Bà lão nhìn cô, đôi mắt nheo nheo... Cô lặp lại, bà trả lời bằng một nụ cười. Nghĩ rằng bà lắm cảm, cô lên tiếng:

– Người chủ con chó đó nhà ở góc kia, bà có muốn phàn nàn về chuyện dẫn chó đi dạo mà không giữ vệ sinh chung một cách vô ý thức vậy không?

Bà lão bình thản:

– Không cần đâu, nếu con chó của ông ta ị bậy, tôi có thể dọn được mà!

Cô tròn mắt:

– Phải nói cho ông ta biết để giữ vệ sinh chung ở đây chứ!

Bà nhẹ nhàng:

– Yên tâm cô bé, tôi có thể làm việc đó mà.

– Bà không bực bội sao?

– Chuyện rất nhỏ, không nên làm cho nó lớn ra, cô à!

Cô đang ngạc nhiên trước vẻ bình thản tự tại của bà thì bà tiếp:

– Chúa dạy ta, “Nếu ai vả má bên phải của con, thì hãy đưa má bên kia cho nó nữa. Đừng xét đoán, thì các con sẽ khỏi bị xét đoán; đừng kết án, thì các con khỏi bị kết án. Hãy tha thứ, thì các con sẽ được tha thứ...”

Cô nhìn bà lão bằng ánh mắt lạ lùng vì thấy bà lão lắm cảm giống một người đang nói chuyện với chính mình, hay giống như một Bà Cố đang giảng đạo trong Nhà Thờ. Nhưng không phải, bà cười cười lắc lắc tay cô:

– Tôi và chồng tôi có thể làm việc ấy, không sao đâu cô bạn nhỏ.

Buổi tối, trong bữa ăn cô định kể lại câu chuyện cho chồng nghe thì thật bất ngờ anh cũng có chuyện để kể:

– Hai cụ già trước nhà là người rất siêng năng đi Nhà Thờ, hôm nọ cụ ông nhờ anh qua thay giùm cái bóng đèn vì chân cụ yếu không leo lên thang được. Thấy trong nhà đồ đạc không có gì anh nghĩ hai cụ chắc sắp dọn nhà đi nơi khác nên hỏi:

– Ông bà sẽ dọn đến đâu ạ?

– Chúng tôi không dọn đi đâu cả...

Nhìn nét mặt ngơ ngác của anh, cụ nói:

– Tất cả đồ đạc trong nhà, chỉ trừ những thứ cần phải để dùng hàng ngày, còn lại... tôi đã cho hết...nhiều người đang cần hơn chúng tôi.

Ôi trời, quả thật trong gian bếp rộng và rất khàng trang chỉ còn sơ sài đôi cái chén, ly, không bàn ghế, không tủ. Cụ ông còn đưa tay chỉ vào cái sofa nhỏ bảo:

– Cái này của người bạn tôi, ông ta đến đây muốn ngồi xem TV mà không có ghế nên ông ta mang đến, chừng nào chúng tôi ra đi... thì ông ấy bưng về lại....

– Thế các con của ông bà đâu?

– Các con của chúng tôi đều có công ăn việc làm, nhà cửa hẳn hoi. Chúng chẳng quan tâm đến những thứ này. Tất cả đồ dùng trong nhà chúng tôi đã cho hết những người cùng đi Nhà Thờ. Rất nhẹ nhàng khi ra đi mà mình không còn gì hết cậu à...

Chồng cô kể xong thì tiếp lời:

– Mà thiệt đó em, cái nhà bên ngoài coi bộ nguy nga hơn nhà mình, sân cỏ trước sau đẹp hơn nhà mình... vậy mà trong nhà hồng có gì ráo, ngoài hai cái mạng giài!

Nghe mẩu chuyện anh kể, cô cảm thấy xấu hổ trong lòng, nhưng cô cũng kể nốt chuyện con chó hàng xóm và câu chuyện nói với cụ bà ban chiều. Hai vợ chồng bỗng dưng không ai bảo ai, ngồi trầm ngâm. Hai câu chuyện mà vợ chồng cô nghe được từ ông bà cụ hàng xóm thật là bài học, là tấm gương rất đáng trân trọng, rút ra được ý niệm: **của cải vật chất thật ra chẳng là gì cả, mọi thứ đều phù du**... Cuộc sống có an nhiên tự tại được hay không là do chúng ta tự buông xả, mọi chuyện nặng nhẹ hay không cũng là do chính suy nghĩ của mình. Khi còn tại thế, mình muốn giúp ai, làm gì thì hãy cứ làm, đừng nên ngần ngại... Con người ta cuối đời, khi về với cát bụi hư không là hai bàn tay trắng và một cõi lòng.

Đôi vợ chồng trẻ từ ngày nghe câu chuyện mang ý nghĩa “buông xả” của đôi vợ chồng già hàng xóm gốc da màu thì vô cùng ngưỡng mộ. Không biết từ đâu, trong tiềm thức cô cũng như nhiều người bạn cô luôn nhìn về những người da màu với một cái nhìn ít thiện cảm. Mặc dù chính bản thân mình cũng thuộc nhóm người di dân gốc da vàng. Bẵng đi mấy hôm, từ trong nhà, chồng cô nghe tiếng xe cấp cứu hú còi. Nhìn sang căn nhà hàng xóm đối diện thì thấy nhân viên cấp cứu đang đưa cụ ông lên băng ca, xe chạy đi còn thấy cụ bà ngạc nhiên đứng trước cửa. Hai vợ chồng bước sang hỏi thăm, được biết cụ ông tự nhiên bị ngã bất tỉnh nên bà bấm 911 gọi cấp cứu. Thế là từ ngày ấy, chỉ còn lại một mình bà cụ trong căn nhà mênh mông. Thỉnh thoảng khi chạy bộ mỗi sáng, nhìn thấy bà cụ dọ dẫm từng bước trước sân nhà, cô hỏi thăm thì được biết cụ ông vẫn còn điều trị trong bệnh viện. Cô luôn luôn nhắc chừng,

– Bà cẩn thận nhé, cần giúp gì cứ bấm chuông nhà chúng tôi, vợ chồng tôi luôn sẵn lòng.
Cụ Bà cười móm mém, ánh mắt nhìn cô như reo vui.

Một hôm, hai vợ chồng cô đang chăm sóc mấy bụi cây trước sân nhà, cụ bà tay cầm một chìa khóa, từ từ bước qua sân nhà cô. Rất ngạc nhiên, chồng cô ngừng tay hỏi:

– Bà cần giúp gì ạ?
– Cậu có thể nào giúp tôi đưa chiếc xe từ trong “ga ra” ra ngoài này không?
– Bà định làm gì thế?
– À, tôi muốn lái xe đến bệnh viện thăm ông ấy...
– Vậy sao, tôi chưa từng thấy bà lái xe bao giờ kể từ ngày chúng tôi dọn về đây.

Bà cụ chậm rãi:

– Tôi lái được chứ, có điều... cách đây nhiều năm, sau một tai nạn xe dù không nặng lắm, nhưng... ông ấy không cho tôi lái xe nữa, đi đâu thì ông ấy đưa tôi cùng đi.

Ngưng chút xíu, bà tiếp:

– Lâu thật không lái xe nên bây giờ tự đưa chiếc xe từ trong “ga ra” ra ngoài, tôi... không được tự tin lắm. Nhờ cậu giúp.

Chồng cô ngừng tay, đón chiếc chìa khóa trên tay bà cụ. Anh bước qua nhà ông bà cụ hàng xóm, cẩn thận nổ máy xe, đưa chiếc xe ra khỏi “ga ra”. Trong khi chờ đợi, cô bắt chuyện:

– Ông ra sao rồi thưa Bà, ổn chứ?
– Ông không thể đứng dậy đi được nữa, chắc trí nhớ cũng kém rồi...

Cô ái ngại:

– Thế... ông... ăn uống ra sao bà?
– Cũng không tệ lắm, ông cứ sợ tôi lái xe đi nguy hiểm...

Cô nhìn bà đầy thương cảm:

– Tôi có thể giúp bà, hôm nay tôi rảnh.

Bà cụ cười:

– Cám ơn cô, tôi nghĩ tôi một mình lái xe đến thăm thì ông ấy rất vui đó.
– Bà chắc bà Okay chứ?

Bà cụ lại cầm tay cô lắc lắc:

– Cô yên tâm, Chúa nhìn thấy những gì tôi làm mà, không sao đâu.

Chồng cô đã đưa xe ra ngoài, Bà cụ chậm chậm leo vào, xe đang nổ máy. Bà bình thần thắt dây an toàn, nụ cười móm mém, nhắc lại một câu:

- Đã lâu lắm tôi không lái xe. Ông ấy hứa sẽ chở tôi đi bất cứ nơi nào tôi muốn. Bây giờ ông ấy đã nằm một chỗ, không đi lại được. Tôi cần phải vì ông ấy mà cố gắng, chắc chắn ông vui lắm đây! Rất cảm ơn hai bạn. Cả hai vợ chồng cô đều dặn bà:
- Bà cẩn thận nhé!

Đôi vợ chồng trẻ nhìn nhau... rồi nhìn theo chiếc xe chậm chậm rời khu phố. Cả hai cùng buông tiếng thở dài, cõi lòng mênh mang buồn. Cầu cho bà cụ còn đủ sức khỏe và minh mẫn để một mình lái xe đi thăm ông. Nếp sống của đôi vợ chồng trẻ từ ngày quen biết ông bà cụ hàng xóm đã thay đổi khá nhiều. Bài học về lòng vị tha, tư tưởng không coi nặng vật chất, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Rất an nhiên tự tại, đời sống có phần nhẹ nhàng hơn.

o O o

Mùa Đông đang đến sau vài cơn mưa nhỏ, những hàng cây vàng lá hai bên đường bắt đầu trơ trụi. Thảm cỏ xanh nhà hàng xóm đã không còn xanh tươi, lác đác có những chiếc lá vàng cuối cùng từ cây phong rụng phía trước bay bay theo gió rồi nhẹ nhàng đáp xuống sân nhà.

Bà cụ hàng xóm dạo này thường tự lái xe ra mà không cần đôi bạn trẻ trợ giúp. Cô thầm nghĩ: Có lẽ hạnh phúc khi mang lại niềm vui cho người bạn đời đã khiến Bà cụ trông có phần tự tin. Hôm nay, thật lạ, bà cụ lần bước qua khoảng sân nhà cô. Từ trong nhà cô đã nhìn thấy chiếc xe bà cụ đã nổ máy và đậu ở ngoài lề đường. Vừa bước ra ngoài cô suy đoán, có lẽ xe bà bị gì đang cần giúp đây.

- Chào Bà! Hôm nay đi thăm người yêu đó à?

Ánh mắt bà cụ long lanh. Cô dò chừng:

- Sắp đến Giáng Sinh rồi, bà làm món gì cho ông, nào?

Cụ Bà cười rất tươi:

- Năm nay tôi được Chúa thưởng...
- Bà sẽ vào bệnh viện mừng Lễ với ông chứ?
- Tôi có món quà lớn lắm, muốn chia sẻ với vợ chồng cô.

Người phụ nữ trẻ nhìn quanh, vẫn không hiểu ý bà cụ hàng xóm. Cô lại hỏi tiếp:

- Ông nhà vẫn ok chứ bà?
- Vâng, năm nay Chúa thưởng tôi. Lát nữa xe bệnh viện sẽ đưa ông ấy về nhà. Hằng ngày sẽ có nhân viên y tế đến chăm nom vì ông vẫn phải chuyền oxy và ông hầu như chẳng còn biết tôi là ai. Nhưng tôi còn biết ông ấy. Là chồng tôi mà! Đây chính là món quà Giáng Sinh vô giá mà tôi mong mỗi từ bấy lâu đây cô gái ạ.

Ôi Trời, người phụ nữ trẻ vừa mừng vừa cảm động. Món quà vô giá dành cho người vợ chỉ đơn giản là được thấy chồng mình trở về nhà, cho dù ông đã hoàn toàn mất tri giác. Những suy nghĩ rất bao dung cho đến những việc ông bà hàng xóm đã làm khiến cô cảm thấy mình sao quá nhỏ nhoi, ích kỷ. Tại sao không buông bỏ để đời sống nhẹ nhàng? Những suy tư nhỏ nhen đã khiến tâm hồn nặng trĩu, rồi cuối đời còn gì đâu. Hãy sống như ông bà cụ. Bao nhiêu của cải ít cần dùng đem phân phát hết. Không ước ao gì hơn. Mùa Giáng Sinh đang đến, chỉ một hình hài chằng chịt dây nợ của chồng trở về bên cạnh mà cụ bà đã xem đó là một Ân sủng quý báu, mang lại cho bà nụ cười hạnh phúc, khiến khuôn mặt già rạn rờ như ánh nắng ban mai. Cô thật ngưỡng mộ tấm lòng người hàng xóm già nua có trái tim rất ấm. Nước mắt tràn trên đôi mắt người phụ nữ trẻ tuổi. Cô run run choàng tay ôm lấy bà cụ. Một mái tóc bạc bên cạnh mái đầu xanh.

Mùa Đông đang đến thật chậm bên thềm.